

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Δυσόια σ'όν έρωτα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ή άφωνη έκείνη στοργή τής θείας μου με είχε κατασυγκινησει. Ή γυναίκα αυτή ήταν τό μόνο πλάσμα στόν κόσμο πού δέν μ' ανησυχούσε καί δέν με φοβόζε. Σχικά έπαιρνα τά ισχία τής χέρια καί τό πιεζά έπί πολλή ώρα έπάνω στό χέλι μου, χωρίς νά προφέρω λέξι.

Έκείνη, ποτέ δέν άνταποκρινόταν σ' αυτό μου τό χάδι, άλλα στεκόταν έκει, χωρίς νά σειχνη καμμία άνυπομονησία καί χωρίς νά τραβάη τά χέρια τής από τά φιλήματά μου. Μά κι' αυτό ήταν πολύ γι' αυτή.

Δέν συλλογιζόμουν πειά τό Λεώνη, παρά σάν μιά τρομερή άνάμνηση, τήν όποια εσιωπα μ' όλες μου τίς δυνάμεις. Τό νά ζαναγυρισω σ' αυτόν, ήταν μια σκέψη πού μου προκαλούσε φρίκη, όπως σέ ένα κατόσκι μελλούνατο τό αντίκρυσμα του τόπου τής έκτελεσέως του. Μου φαινόταν πώς ούτε τόν άγαπούσα πειά, ούτε τόν μισούσα. Δέν μου έγγραφε καθόλου, μά δέν έδινα καμμία προσοχή σ' αυτό, γιατί δέν πειομενα εκ μέρους του μια τέτοια φροντίδα. Έξαφνα όμως έλαβα μιά νέα έπιστολή ή του, πού μου άνήγγελε καινούργιες συμφορές. Είχε βρεθεί καί δεύτερη διαθήκη τής πριγκηπίσης. Ισιγαρόλι, πού είχε μεταγενέστερη χρονολογία άπ' τήν πρώτη με τήν όποια καθιστούσε γενικό κληρολόγιο τής τό Λεώνη. Ένας όπηρετής τής όπλοτύου έμπιστοσύνης τής τή φύλαγε ως τότε. Αυτή τή διαθήκη τήν είχε κάνει ή πριγκηπίσσα τήν έποχή πού ο Λεώνης τήν είχε παραμελήσει για νά περιποιηθί έμένα, έπειδή είχε όψοφιστή ότι δέν ήμουν πραγματικά άδελφή του. Όταν όμως συμφιλιώθηκαν καί πήγα κι' έγκαταστάθηνκα στό μέγασό τής, βέλημε στήν άρχή νά τή σχίσω. Μά έπειδή ήταν γυναίκα γεμάτη φαντασιοληξίες, αποφάσισε στό τέλος νά τίς κρατήσει καί τίς δύο για νά εινε παντοτε εινε θείαν νά προτιμησθί τή μιά άπ' τίς δύο. Ο Λεώνης ήξερε πώς τοιό έπιπλο ήταν φιλαχόμενη ή διαθήκη, ή όποια άφορούσε αυτόν, άλλα τής άλλης ή ύπαρξίς ήταν μόνο γνωστή στόν έμπιστο όπηρετή τής πριγκηπίσης Βικέντιο. Η δυστυχιωμένη όμως αυτή γυναίκα, πεθαίνοντας ξαφνικά, δέν μπόρεσε νά πει στό Βικέντιο νά σχίσω τή δεύτερη αυτή διαθήκη, εφόσον δέν είχε κανένα πειά λόγο νά εινε δυσαρρεστημένη κατά του Λεώνη. Ο Βικέντιος, ό όποιος έκείνη τήν έτοιχή ήταν άρρωστωμένος στό Λεώνη για τά πολλά δώρα πού έπαιρνε άπ' αυτόν, φύλαζε τή διαθήκη χωρίς νά πει τίποτε, καί μας άφησε νά παρουσιάσουμε τή δική μας. Έμ μπορούμε ώστόσο νά πλουτίσω, είτε εκθιάζοντας έμάς, είτε πουλώντας τό μυστικό στούς φυσικούς κληρονομίους τής πριγκηπίσης, άλλα ήταν άνθρώπος τίμιος κι' άγαθός. Άφησε λοιπόν νά πάρουμε έμεις τήν κληρονομία, χωρίς νά ζητήσω ούτε τήν παραμικρή αθέτη στό μισθό του. Όταν όμως έφυγα έγώ, έβγαλε νά δυσαρρετηθί άπό τό Λεώνη, ό όποιος δειχνόταν πάντοτε τραχύς πρós τούς όπηρετές του. Μιά μέρα μάλιστα εξετραπή μέχρι του σημείου νά σηκώσω τό χέρι του καί νά χτυπήσω τό γέρο Βικέντιο. Τότε δέν έχασε κι' αυτός καρπό, έβγαλε τή διαθήκη κι' έπεί ότι θά πήγαινε νά τήν παρουσιάσω στούς εξαδέλφους τής πριγκηπίσης. Ο Λεώνης τόν άπειλησε, τόν παρακάλεσε, του όψοσχέθηκε νά του δώσω όσα ήθελε για νά τόν καθυποχάσω, μά τουό κάκου. Ένωμεταξύ έστρεσε κι' ό μαρκησιος Λορέντζο, ό όποιος προσπάθησε νά του πάρη διά τής βίας τό ολέθριο έκείνο έγγραφο. Μά ό Βικέντιος, άν καί ήλικιωμένος ήταν ρωμαλέος καί τόν κατέβαλε εύκολα. Τόν έδειρε καί τόν άπειλησε πως θά τόν πετάξω άπό τό παράθυρο, κατόπιν δέ, για νά έκδικηθί, έστρεξε νά γνωστοποιήσω τά πάντα στούς συγγενείς τής πριγκηπίσης.

Ετσι ο Λεώνης, έξέπεσε άμέσως από τήν κληρονομία τής πριγκηπίσης καί καταδικάστηκε νά άνιστρέψω όσα είχε φέει άπ' αυτή, δηλαδή τά τρία τέταρτα περίπου. Άλλά, βλέποντας πώς δέν μπορούσε νά τό κάνει αυτό, προσπάθησε νά δραπέτευση. Συνελήφθη όμως, ρίχτηκε στή φυλακή κι' από κει μου έγγραφε τώρα. Αν δέν έσπευδα νά τόν βοηθήσω, θά έμεινε ίσως έφ' όρου ζωής φυλακισμένος καί σ' έλεεινή κατάσταση, γιατί δέν είχε πειά τό μέσα νά εξαφαλίσει τίς άνέσεις πού είχαμε κατά τήν προηγούμενη μας φυλακισί. Οι φίλοι, του τόν είχαν έγκαταλείπει κι' έχαιρα ίσως γιατί είχαν άπαλλαχθί άπ' αυτόν. Χωρίς χρήματα, βρισκόταν ριγμένος σέ μιά όγρη είρκτη, όπου τόν άφάνιζε ό περύτες. Είχαν πούλησει ότι τιμαφές του έμεινε, ως κι' αυτά τά ρουχα του άκόμα, έτσι πού μόλις μπορούσε τώρα νά φυλάγεται από τό κρυό.

Μόλις έλαβα τήν έπιστολή αυτή, έφυγα άμέσως για τό Μιλάνο. Έπειδή πτε δέν έκανα τή σκέψη νά μείνω μόνιμος στίς Βρυξέλλες, καί μόνο τό πένθος μου μ' είχε κρατήσει έκει έπί μήνες, είχα μετατρέψει όλη σχεδόν τήν κληρονομία μου σέ χρήματα. Σχικά σκεφτόμουν νά ιδρώσω μ' αυτά ένα μοναχτήρι για τίς μετανοούσες άμαρτωλές νεες καί νά γίνω κι' έγώ σ' αυτό μοναχή. Άλλοτε πάλι σκέφτηκα νά καταβώσω τά χρήματα αυτά στή Γαλλική Τράπεζα καί νά προσδιορίσω ένα εισόδημα άπ' αυτά για τό Λεώνη, πού νά τόν προσφάλλω για πάντα από τή φτώχεια κι' από τίς πρόστυγες πράξεις. Θά κρατούσα για τόν εαυτό μου μιά μικρή ισόθια σύνταξη καί θάφευγα για νά κρυφτώ μόνη στήν Έλβετική έκείνη κοιλάδα, όπου ή άναμνήσεις τής δυστυχιωμένης έπυχής θά μου έδιναν θάρρος καί θά μ' έκαναν νά όπυφώρω τήν έρημιά.

Άλλά όταν έμαθα τίς δυστυχίες καί τίς συμφορές του Λεώνη, έννοιωσα τόν έρωτά μου καί τή στοργή μου γι' αυτόν νά εαναεννιωνόταν ζωηρότερα από ποτέ. Κατέθεσα άμέσως όλη μου τήν περιουσία σ' ένα τραπέζιτ του Μιλάνου, άφού προηγουμένως αφάιρεσα ένα αρκετό κεφάλαιο για νά διπλασιασθί τό εισόδημα τό όποιο είχα άφήσει ο πατέρας μου στή θεία μου. Έγραψα επίσης καί τό στίτι μου σ' έμάς κι' έφυγα για νά συναντησω τό Λεώνη.

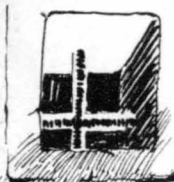
Η φτώχη μου θεία ούτε με ρώτησε πού έπρόκειτο νά πάω... Τό ήξερε, χωρίς νά τής τό πώ... Δέν προσπάθησε καν νά με άνιστρέψω, ούτε καί μ' ευχαρίστησε για τήν προσφορά μου. Έσφιξε μόνο τό χέρι μου. Άλλά, τή στιγμή έκείνη, καθώς γύρισα πρós αυτήν, είδα νά κυλάη άργά-άργά ένα δάκρυ έπάνω στό ρυτιδωμένο μάγουλά τής, τό πρώτο δάκρυ πού είδα στό πρόσωπό τής.

KB'

Βρήκα τό Λεώνη σ' έλεεινή κατάσταση. Ήταν ίσχνος, πελιδνός, σγεδόν τρέλλος. Πρώτη φορά ή φτώχεια κι' ή κακουχίες τόν είχαν αντρίψει τόσο. Έσπευσα άμέσως νά έγλυθώ για τά χρέη του κι' έπειδή ή περιουσία μου ήταν σεβαστή, δέν μπήκα στή φυλακή του, παρσ μόνο για νά τόν βγάλω άπ' αυτήν.

Τόσο δυνατή ήταν ή χαρά πού έννοιωσε γι' αυτό, ώστε δέν μπόρεσε ν' άντέξω κι' άνυγκάστηκα νά τόν μεταφέρω στό άμύδι λιτόθμο.

Πήγαμε στή Φλωρεντία κι'

Βρισκόταν ριγμένος σέ μιά όγρη είρκτη...

έκει τοῦ ἐξασφάλισα μιὰ ζωὴ ὅσο μπορούσα πρὸ ἀνετη. Ἄφου πλήρωσα ὅλα τὰ χρέη του, μοῦ ἀπόμειναν μικρὰ πράγματα ἀπ' τῆς περιουσία μου.

Ἐντωμεταξύ, κατέβαλα κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ ξεχασθῆ τὰ βάσανά του στὴ φυλακῆ. Ἔτσι ἀνέκτησε τὴν ἐδρωστία τοῦ σώματός του, ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἔμεινε ἀρρωστημένο. Ἡ φρίκη τῆς φυλακῆς καὶ ἡ ἀγωνία εἶχαν ἀφήσει βαθεῖα ἐντύπωση στὸν ἐνεργητικὸ καὶ δραστήριο αὐτὸ ἄνθρωπο, ποῦ ἦταν συνηθισμένος σὲ μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀπολαύσεις καὶ πολυτάραχη. Ἡ ἀδράνεια τὸν εἶχε συντρίψει. Ἐνοίωθε φόβους παιδαριώδεις καὶ ἀδικαιολόγητους καὶ τὸ παραμικρὸ τὸν ἐξευερίζε. Ἔτσι τῆθαζε μ' ἐμένα, ὁσάκις δὲν μπορούσα νὰ τοῦ ἱκανοποιῶ μιὰ ἐπιθυμία του.

Ἐίχε χάσει πειὰ τὴν καρτερικότητα ἐκείνη, μὲ τὴν ὁποία ἀτένιζε ἀφοσὰ καὶ τὸ πρὸ ἀπαίσιον καὶ τώρα ἔτρεμε, ἀναλογιζόμενος τὴ φτώχεια ποῦ δὲν θ' ἀργούσε νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα μας. Κάθε μέρα μάλιστα μὲ ρωτοῦσε πῶς θὰ ἐξοικονομοῦσα τ' ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωὴ μας, ὅταν θὰ σονόντουσαν κι' οἱ τελευταῖοι μας πόροι. Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπανθῶω, γιὰ ἀτὶ καὶ μὲνα ἢ ἴδια ἀνησυχία μὲ κατείχε.

Τέλος ἤρθε ἡ στιγμή ποῦ μείναμε χωρὶς χρήματα. Ἀρχισὰ τότε νὰ ζωγραφίζω διάφορα κομποτεχνήματα, τὰ ὁποῖα πουλοῦσα. Ὅταν ἐργαζόμουν δώδεκα ὥρες τὴν ἡμέρα, κέρδιζα ἀπ' αὐτὰ ὀχτώ-δέκα φράγκα. Ἐφταναν ὀπωσδήποτε γιὰ νὰ ζῶμε, ἀλλὰ ὁ Λεώνης τὸ θεωροῦσε αὐτὸ ὡς τὴν ἐσχάτη πενία. Ἐπιθυμοῦσε χίλια-δύο πράγματα ἀδύνατα καὶ παραπονοῖταν πικρὰ, γιὰτὶ δὲν ἦταν πειὰ πλούσιος. Μὲ κατηγοροῦσε πολλές φορές, γιὰτὶ πλήρωσα τὰ χρέη του καὶ δὲν ἔφυγα μαζύ του κρυφὰ, κρατώντας τὰ χρήματά μου. Γιὰ νὰ τὸν καταπραῦνω, ἀναγκάζομουν νὰ τοῦ ἀποδεικνύω ὅτι ἂν τὸ ἔκανα αὐτὸ, θὰ ἦταν δύναντον νὰ τὸν ἀποφυλακίσω. Καθόταν συχνὰ στὸ παράθυρο καὶ βλαστημοῦσε τοὺς πλουσίους ποῦ τοὺς ἔβλεπε νὰ περνοῦνε μὲ τ' ἀμάξια τους καὶ τὴν ἀκολουθία τους. Μοῦ ἔδειχνε τὰ τριμμένα ρούχα του καὶ μοῦ ἔλεγε μὲ τὸνο φωνῆς, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω: Καὶ τώρα εὐὺ μορεῖς νὰ παραγγελῆς νὰ μοῦ φτιάξουν ἄλλα, μὰ δὲν θέλεις. Κατάντησε νὰ μοῦ λήθῃ τόσο συχνὰ ἔτι μπορούσα νὰ τὸν ἰώσω ἀπὸ τὴ φτώχεια κι' ὅτι δὲν τὸ ἔκανα αὐτὸ ἀπὸ ἐγωισμό, ὡστε στὸ τέλος ἄρχισα νὰ τὸν θεωρῶ γιὰ τρελλὸ κι' ἔπαψα τὶς προσπάθειές μου νὰ τὸν κάνω νὰ λοικικευθῆ.

Ὅσάκις τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴ ζήτημα αὐτὸ, ἐγὼ σώπαλα καὶ τοῦ ἔκρυβα τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα δὲν γρησίουενα σὲ τίποτε, γιὰτὶ τὸν ἐρέθιζαν περισσότερο. Τότε ἐκείνος ἔπαιρνε τὴ σιωπὴ μου γιὰ ἀδιαφορία καὶ συχνὰ σήκωνε τὸ χέρι του καὶ μὲ χτυποῦσε μὲ δύναμη. Μιὰ φορὰ μάλιστα θὰ μὲ σκότωναν, ἂν δὲν ἔτρεχαν οἱ γείτονες νὰ μὲ βοηθήσουν.

Ἐἶνε ἀλήθεια πῶς, ὅταν τοῦ περνοῦσαν οἱ θυμοὶ τοῦ αὐτοῦ, ἐπιφύε στα πόδια μου καὶ μοῦ ζητοῦσαν συγγνώμην μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐγὼ ὁμως ἀπέφευγα ὅσο μπορούσα αὐτὲς τὶς σκηνές, γιὰτὶ τὰ δάκρυά του τοῦ προκαλοῦσαν καινούργια νευρική κρῖσι.

Στὸ τέλος, ὁ Λεώνης ἔπειθε πειὰ νὰ εἶνε εὐδέξαιτος, μὰ τὴν κατάσταση αὐτὴ τὴ διαδέχθηκε μ' ἄλλη πολὺ χειρότερη. Ἐνα εἰδὸς σκυθρωπῆς καὶ ἀφώνῃς ἀπελπισίας. Μὲ κίτταζε ἄγρια, ὡς νὰ ἔτρεφε ἕνα κρυφὸ ἄνελιον μου καὶ νὰ ἤθελε νὰ μ' ἐκδικηθῆ. Συχνὰ ἐξυνοῦσα τὴ νύχτα καὶ τὸν ἔβλεπα ἔρθιο μπροστὰ μου μὲ μ' ἀπαίσιον ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του. Νόμιζα πῶς ἤθελε νὰ μὲ σκοτώσῃ καὶ ἔθωγα τρομαγμένες φωνές. Αὐτὸς ὁμως σήκωνε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναγύριζε στὸ κρεββάτι του, γελώντας κτηνωδῶς.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμα, ὄχι καθὼς εἶχε καταπῆσι, ἀλλὰ ὅπως ἦταν ἄλλοτε καὶ ὅπως μπορούσε νὰ ξαναγίνῃ. Ὑπῆρχαν στιγμὲς ποῦ νόμιζα ὅτι θὰ ἐπῆρχετο ο' αὐτὸν κάποια βελτίωσις κι' ὅτι θάβθαινε ἀπὸ τὴν κρῖσι αὐτὴν καινούργιος ἄνθρωπος, ἀπῆλλαγμένος ἀπ' ἔθως τὶς κακῆς του συνήθειες, γιὰτὶ δὲν ἔδειχνε πειὰ καμιά ἀλύσι γὰ τίποτε, οὔτε ἐπιθυμία γιὰ ὅτι δήποτε. Δὲν μπορούσα νὰ φανταστῶ ποῦ ἦταν τὸ

ἀντικείμενον τῶν βαθειῶν στοχασμῶν, στοὺς ὁποίους φαινόταν βυθισμένος. Συχνὰ, τὰ μάτια του προσηλάνοντουσαν ἐπάνω μου, τόσο περίερα, ὡστε τὸν φοβόμουν. Δὲν τοῖλομνα νὰ τοῦ μιλήσω, ἀλλὰ μὲ βλέμματα ἱκετευτικά ἐπικαλοῦμην τὸ ἔλεός του. Τότε μοῦ φαινόταν ὅτι ἔθελα τὰ μάτια τ' αὐτοῦ νὰ ὑγραῖνον κι' ὅτι ἕνας στεναγμὸς ἀνεπαισθητῶς ἀνασηκωνε τὸ στήθος του. Ἐπειτα γύριζε ἀλλοῦ τὰ μάτια του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κρύψῃ τὴ συγκινησι του καὶ βυθιζόταν πάλι στοὺς στοχασμοὺς του.

Ἐξάφνα τότε ἀρχισε καὶ πάλι ὁ Βενετὸς μαρκησῖος νὰ μὰς τριγυρίζῃ. Δὲν ἔμπαινε ποτὲ στὸ σπίτι μας, γιὰτὶ ἤξερε τὴν ἀποστροφή μου πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ περνοῦσε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μας καὶ φώναζε τὸ Λεώνη. Τότε ὁ Λεώνης ἔβθαινε μαζύ του κι' ἔμεινε ἔξω πολλές ὥρες. Μιὰ μέρα εἶδα τὸ μαρκησιον νὰρχεται μαζύ μὲ τὸν ὑποκόμητα Σιάμα καὶ νὰ τὸν παρῖνον.

Χάθηκε πάλι ὁ Λεώνης, εἶπα μέσα μου, κι' ἐγὼ μαζύ του. Ἐξάπαντος θὰ κάνουν κανένα καινούργιο ἔγκλημα μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Τὸ βράδυ ἐκείνο, ὁ Λεώνης ξαναγύρισε πολὺ ἄργα. Ἐνῶ δὲ ἀποχιρετοῦσε τοὺς δύο φίλους του κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὸν ἄκουσα νὰ τοὺς λέη:

—Ἄλλὰ κίτταξε καλά νὰ τῆς πῆτε ὅτι εἶμαι τρελλός, γιὰτὶ ἀλλοῖως δὲν θὰ τὸ δεχτή ποτὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα...

Ὅταν μῆκε μέσα, δὲν τόλμησα νὰ τοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις σχετικῆς, ἀλλὰ τοῦ σερβίσα τὸ λιτὸ του δεῖπνον. Ἐκείνος ὁμως δὲν τὸ ἄγγιξε καὶ κάθησε πλάι στὸ τζάκι, ἀνασκαλίζοντας τὴ φωτιά μ' ἕνα τρόπο μηχανικό. Ἐπειτα ζήτησε αἰθέρα κι' ἀφοῦ

πῆρε μιὰ μεγάλη δόσι, πλάγιασα σὲ ὁ κρεββάτι τοῦ καὶ φάνηκε ὅτι ἀποκοιμήθηκε. Ἐγὼ κᾶθε βράδυ, ἐργαζόμουν ὅσο περισσότερες ὥρες μποροῦσα, κατακινώντας ας τὴ νύστα καὶ τὴν κόουρασι. Ἐκείνο ὁμως τὸ βράδυ, ἐνωῖθα μιὰ τέτοια ἐξάντλησι, ὡστε δὲν μποροῦσα νὰ δουλέψω πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα καὶ πλάγιασα κι' ἐγὼ.

Μὲ κίτταζε ἄγρια, ὡς νὰ ἔτρεφε ἕνα κρυφὸ μῖσος ἐναντίον μου...

Δὲν εἶχα πέντε λεπτά ποῦ πλάγιασα, ὅταν ἄκουσα ἕναν ἐλαφρὸ θόρυθο. Μοῦ φάνηκε πῶς ὁ Λεώνης ντυνόταν γιὰ νὰ βγῆ ἔξω. Τὸν φώναξα καὶ τὸν ρώτησα τί ἔκανε.

—Ἴπιτε, μοῦ ἀποκρίθηκε. Θάρθῃ στὸ δωμάτιό σου νὰ σοῦ πῶ... Ἄλλὰ τὸ φῶς τοῦ λυγίου σου μὲ πειράζει πῶς νεῦρα καὶ μοῦ φέρνει ποικεφαλο. Σῶθες το, σὲ παρακαλῶ, κι' ἔρχομαι. Ἐσῶσα πραγματικὰ τὸ φῶς καὶ τότε τὸν ἄκουσα νὰ μοῦ ξαναλέη:

—Τὸ ἔσθωες; Τώρα πλάγιασε κι' ἔρχομαι... Πράγματι, ἤρθε, πλάγιασε πλάι μου κι' ἄρχισε νὰ μὲ χαϊδεύῃ καὶ νὰ μὲ φιλεῖ...

Ἄλλὰ, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Θεὸς χωρὶς ἄλλο μὲ φώτισε... Ἐνοῖωσα κάποιο αἶσθημα δυσπιστίας κι' ἀπῶσα τὸ χέρι μου πρὸς τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Λεώνης τὸν τελευταῖον καιρὸ οὔτε τὰ γένεα του ἐζύριζε, οὔτε τὸ μoustάκι του. Καὶ ὁμως τώρα τὸ χέρι μου ἔπαισε ἕνα πρῶμοπο ἐντελῶς ἐυρισμένο καὶ λεῖο.

Ἐθωα ἀμέσως μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ τὸν ἔσπρωξα μὲ δύναμη.

—Τὶ ἔπαθες; Ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Λεώνη, ὄχι ὁμως πλάι μου, ἀλλὰ κάτω μακρὰ.

—Ἐύρισε τὸ πρόσωπό σου; τὸν ρώτησα.

—Καθὼς βλέπει, μοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἄλλὰ τότε ἀντελήφθην ὅτι δὲν ἦταν ὁ Λεώνης αὐτὸς ποῦ βρισκόταν στὸ κρεββάτι μου, γιὰτὶ, ἐνῶ ὁ Λεώνης μοῦ μιλοῦσε —κι' ἡ φωνὴ του, ὅπως εἶπα, ἐρχόταν ἀπὸ κάποια ἀπόστασι,— κάποιο ἄλλο σῶμα μὲ φιλοῦσε.

Πετᾶχτικα ἀμέσως ἐπάνω μὲ ὄση δύναμη δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἀπελπισία, ἔτρεξα πρὸς τὸ λυχνον καὶ τὸν ἀναφα.

(Ἀκολουθεῖ)